

DOPIS TEREZIE Z LOS ANDES JEJÍMU BRATRU LUCHOVI

Cunaco, 14. dubna 1919

Můj drahý Lucho,

Od své maminky vím, že Ti už není neznámé mé tajemství. Odpusť mi, že jsem neměla odvalu svěřit Ti ho dříve; ale věděla jsem, jak velmi Tě zasáhne a chtěla jsem Tě ušetřit co jen bylo možné zármutku, který budeš cítit, až budeš informovaný o všem.

Kdybys mohl na okamžik proniknout do hlubiny mého ubohého srdce a být svědkem hrozného boje, který zakouším, že mám opustit bytosti, které zbožňuji, soucítil bys se mnou. Avšak Bůh to chce a i kdyby bylo třeba projít ohněm, necouvla bych. Neboť to, po čem tolik toužím (tolika touhami dychtím) mi nejen dá štěstí v tomto životě, ale celé věčnosti.

Věřím, že Ty, víc než kdo jiný, budeš rozumět, že existuje v duši neukojitelná žízeň po štěstí. Nevím proč, ale v sobě ji nacházím dvojnásobnou. Od útlého dětství jsem ho hledala, avšak marně, protože všude vidím jen jeho stín: a ten mě může uspokojit? Ne. Nikdy, zdá se mi, mě nepřestal svádět (?). Dychtím milovat, ale něco nekonečného a aby ta bytost, kterou bych milovala, se neměnila a abych nebyla hračkou jejich vášní, okolností daných časem nebo životem. Milovat ano, ale Bytost neměnnou, Boha, který mě miluje nekonečně od věčnosti. Jaká propast se nachází mezi láskou čistou, nezištnou a neměnnou, a tou, kterou mi může nabídnout člověk! Jak milovat bytost tak plnou bídy a slabosti? Jakou jistotu můžu nalézt v tomto srdci? Sjednotit svou duši s jinou bytostí, která mě nedokonalí svou láskou, myslíš, že mohou pro mě být ušlechtilé vyhlídky? Ne. V Bohu nalézám všechno, co v tvorech nenalézám, protože jsou příliš malí, aby mohli nasycit téměř nekonečné touhy mé duše. Řekneš mi: ale můžeš milovat Boha a žít uprostřed svých. Ne, můj drahý Lucho. Náš Pán, nic si nenechal pro sebe, když mě miloval ze dřeva kříže. Dokonce opustil nebe, skryl své božství, a já se mám odevzdat napůl? Řekl bys, že je to ode mě velkodušné, kdybys si nechala ty, se kterými jsem nejvíc spojená? Co bych mu tehdy nabídl? Ne. Láska, kterou ho miluji, drahý Lucho, je nade vše stvořené, a dokonce šlapajíc po svém vlastním srdci, zničeným bolestí, nepřestanu jim říkat sbohem, protože ho miluji, a to bláznivě. Jestliže člověk je schopný způsobit, že žena se do něho zamiluje až tak, že všechno pro něho opustí, nevěříš snad, že Bůh je schopný učinit neodolatelným své volání? Když se poznává Bůh, když v tichu modlitby osvěcuje duši paprskem své nekonečné krásy, když osvěcuje rozum svou moudrostí a mocí, když zapaluje vůli svou dobrotou a milosrdenstvím, pohlíží se na všechno pozemské se smutkem. A duše spoutaná požadavky svého těla, požadavky sociálního prostředí, ve kterém žije, se nachází vyhoštěná a horoucně vzdychá (s horoucími touhami) kontemplantovat bez přestání tento nekonečný horizont, jenž měrou, kterou se nahlíží, se rozšiřuje, aniž by někdy v Bohu našel omezení.

Drahý Lucho, kdybys věděl, jakou hořkost nalézám ve všem, co mě obklopuje, nedivil by ses, že hledám zdi kláštera, abych žila a strávila celý svůj život v této modlitbě nepřerušené lomozem světa. Nemůžeš to pochopit teď, ale budu se modlit, aby se Bůh jednoho dne ukázal Tvé duši, jak se pro svou nekonečnou dobrotu ukázal mé. Tehdy uvidíš, že je nemožné hrozně netrpět, když se duše nachází mezi překážkami, které jí brání neustále setrvat stále v této láskyplné kontemplaci adorovaného Všeho. Když žiji uprostřed svých, je to nemožné. Starosti života tomu překážejí, ačkoliv by se měla nejpřínější svoboda.

Lucho, tak milovaný, mluvím k Tobě od srdce k srdci. V tomto okamžiku zakouším ve všem bolest odloučení. Miluji Tě, jak jsem Tě nikdy nemilovala. Málo sourozenců je tak spojených jako my dva. Nicméně Ti říkám sbohem. Ano, Lucho mé duše. Je nezbytné, abych Ti řekla toto slovo na jednu stranu tak kruté, ale ne jestliže se uváží, kolik říká: „S Bohem“. Drahý Lucho, tam budeme žít stále sjednocení. V Bohu si s Tebou domlouvám věčnou schůzku.

Tvůj dopis, který jsem nedávno dostala, když tento jsem měla započatý, mi způsobil velkou bolest. Obviňuješ mě z nedostatku důvěry, nejdražší bratře. Kdybys Ti řekla, že jsem Ti to mnohokrát už chtěla říct, nebudeš mi věřit. Ale (*me reprimia*) pro strach, jak velmi budeš trpět, a bála jsem se o Tvé zdraví. Tak mi odpusť, že jsem neměla odvalu říct Ti to, ale je to pro přemíru lásky.

Lucho, nevíš, jak jsem vděčná za Tvou lásku. Opravdu shledávám, že si ji nezasloužím. Ale věř mi, že já Tě miluji dvojnásob. Šíleně. Všimni si, že nejen opouštím Tebe, ale také dvě bytosti, které zbožňuji: svého otce a svou matku. A nicméně Vás opouštím pro Boha. Přemýšlela jsem o tom hodně a nechci se vracet nazpět, protože když budu karmelitkou, skutečným celý ideál štěstí, který si představuji. Když zůstanu ve světě, neměla bych všechno dobro, které mi vykresluješ, protože ctnost je rostlina, jejíž míza je milost Boží. Bez ní ctnost hyne. A řekni mi upřímně, věříš, že mi ji Bůh udělí, jestli nejsem věrná, abych ho následovala? Ne. Jestli On mě už uznal za hodnou, abych obětovala všechno pro jeho lásku, nepřestanu být velkodušná. Kromě toho, která laskavost je větší než povolání? A po tolikeré lásce Boha k jednomu bídnému stvoření, zůstanu ve svém domově, uprostřed všech, které miluji, a uprostřed pohodlí? Pro člověka se zříkáme všeho a pro Boha nic není pro nás přijatelné?

Kdybys mě, Lucho, viděl vdávat se za nějakého dobrého mladíka, který by neměl majetek a odvedl mě na venkov daleko od Vás všech, smířil by ses s tím? A protože je to kvůli Bohu, jsi zoufalý? Kdo mě může učinit šťastnější než Bůh? V Něm nacházím všechno. Teď mi řekni, jak nedozírná (insondable) propast je mezi všemohoucím

Bohem a tvorem? On nepohrdl tím, aby se snížil až k němu, aby ho sjednotil se Sebou a zbožstil ho. A já, mám pohrdnout rukou Všemohoucího, který ve své veliké dobrotě se ke mně sklání? Ne. Nikdy. Nikdo mě nebude moci přesvědčit, že mou povinností není následovat Boha obětujícíce mu všechno, abych mu splatila jeho nekonečnou lásku, jak nejlépe bych mohla. Zbytek bude nízkostí z mé strany. Věřím, že budeš o tom soudit jako já.

Co se týká toho, co mi říkáš o tom, že sláva Boží nezíská nic, když dva vstoupí do klášterů, ti dávám za pravdu. Ale musíš k tomu připojit, že všichni dobří nejsou Bohem voláni, aby byli řeholníci. Jsou duše, kterým vnuká přitažlivost dokonalosti, a takové chybují, když se jí neodevzdají. Je jisté, že ve světě je třeba ctnostných duší, a dnes víc než kdy jindy je svrchovaná potřeba dobrého příkladu. Ale k tomu, aby člověk zůstal ve světě, je nevyhnutelně třeba pomoci (asistence) Boží. Já se považuji být pro toto bez sil, protože On to ode mě nežadá. Ale ještě větší je potřeba duší, které úplně vydané službě Boží, ho nepřetržitě chválí za urážky, které se mu ve světě působí. Duše, které ho milují a dělají mu společnost, aby napravily opuštěnost, ve které ho nechávají lidé. Duše, které stále prosí a volají za zločiny hříšníků. Duše, které se obětují v mlčení bez okázalosti, uvnitř klášterů za lidstvo. Ano, Lucho. Karmelitka dá Bohu víc slávy než jakýkoliv apoštol. Sv. Terezie svou modlitbou zachránila víc duší než sv. František Xaverský, a tento apoštolát konala, aniž ho sama znala. (?)

Říkáš mi, že schopnosti, kterými mě Bůh vybavil, musím použít pro Jeho slávu. Ano, jak říkáš, je jisté, že je mám, jak bych mohla dát Bohu větší slávu, když ne tím, že se dám cele Jemu a své schopnosti, jak intelektuální tak morální, budu dnem i nocí používat k tomu, abych ho poznávala a milovala? Krásu nemám, a kdybych ji měla, neváhala bych ji obětovat také, protože to nejlepší a nejkrásnější je to, co si zaslouží On.

Můžeš nenávidět náboženství (religión), Ježíše Krista, když je to on, On, kteří mi dávají štěstí v tomto životě i v tom dalším? Jaká beznaděj by ochromila mé srdce, když bych se setkala s prázdnotou, s ničím tvorů, kdybych nepoznala Bytí schopné nasycit a uspokojit mne! Ne. Nikdy tomu nebudu věřit, Lucho mé duše, protože vím, že ve Tvé duši pravdy víry náboženství spočívají na pevném základě. A jestliže se to naneštěstí stane, říkám Ti, že od tohoto okamžiku zapřisáhám Boha, aby napřed smrt mně (?), aby z oběti pro Tebe vzešlo světlo a láska k našemu náboženství.

Kromě toho ta, která vložila do mé duše počátek (klíček) povolání, byla Nejsv. Panna. A Ty jsi byl ten, kdo mě učil milovat tuto něžnou Matku, která nikdy nebyla nadarmo vzývána od svých dětí. Ona mě milovala a nenacházejíc jiný větší poklad, který by mi dala jako doklad své jedinečné ochrany, dala mi požehnaný plod života svého, svého Božského Syna. Co víc mi mohla dát?

Lucho, dřív než odejdu, nechávám Ti jako znamení našeho trvalého bratrství, sochu Panny Marie, která byla mou neoddělitelnou společnicí. Ona byla mou intimní důvěrníci od nejtěžších let mého života. Ona naslouchala vyprávění mých radostí i zármutků. Ona posílila mé srdce tolikrát zkrušené bolestí. Drahý Lucho, nechávám Ti ji, aby mě nahradila u Tebe. Mluv s ní, jak to děláš se mnou, od srdce k srdci. Když se cítíš být sám, jak já jsem se mnohokrát cítila, podívej se na ni a uvidíš, že Ti s úsměvem říká: „Tvá Matka Tě nikdy nenechá samotného.“ Když se cítíš být smutný a sklíčený, nehledej, u koho si ulevit, běž do její přítomnosti a plačící pohled Tvé Matky, který Ti řekne: „není bolestí podobné mé“, Tě posílí, když vloží do Tvé duše kapku útěchy, která kane z jejího bolestného Srdce.

Já, ze své osamělé cely, budu prosit za Tebe tuto téměř zbožňovanou Pannu, aby se ukázala jako opravdová Matka tomu bratrovi, kterého tolik miluji. Spojení myslí zde na zemi, naše sesterské duše se setkají po tomto bolestném životě (existenci) jednoho dne sjednocené navždy tam v nebi. Tehdy porozumíme hodnotě odloučení ve vyhnanství, které nám získá věčné společenství tam ve vlasti, kde je opravdový život.

Lucho, zbývá mi jen jedna věc, abych Ti řekla. Kdybych se zamilovala do nějakého mladíka, o kterém bych věřila, že s ním budu šťastná, a Tobě by se nelíbil, neváhala bych ani chvíli, abych pro Tebe obětovala své štěstí, protože Tě mám ráda příliš. Ale protože se nejedná o člověka, ale o Boha, a dávám v sázku nejen štěstí (časné) ale i věčné, nemůžu změnit svůj krok. Odpusť mi všechny zármutek, kterou jsem Ti svým rozhodnutím způsobila. Ty mě znáš a budeš moci porozumět lépe než kdokoliv jiný bolesti, do které jsem ponořena, bolestí tím větší, když vidím, že jsem příčina utrpení bytostí, které tolik miluji.

Nech mě naposledy Ti říct sbohem. Vydírá se z mé duše jako vzlyk. Sbohem, můj bratře tak drahý. Buď hodný (dobrý). Naplň Ty svou láskou k mým rodičům prázdno, které zanechá v jejich srdcích obětní dar jedné dcery, která ač stojí za málo, je koneckonců kusem jejich duší. Miluj je, a vyvaruj je všeho utrpení. Buď hodný také na mou drahou Rebeku. Chudinka! Jak lituji, že ji nechám opuštěnou v zápasech života! Ačkoliv ne opuštěnou, protože ji budu stále doprovázet svými modlitbami. Doprovázejte se oba a vzájemně si pomáhejte na cestě dobra.

Drahý Lucho, sbohem! Měj velkodušné srdce a obětuj mě svému Bohu a Nejsv. Panně. Oni budou vytvářet štěstí Tvé ubohé sestry. Dobré a krásné vždy stojí slzy. Život, který obejmou, má tyto vlastnosti, ale kupuje se krví srdce. Bůh Tě odmění, protože se nedá nikdy předstihnout ve štědrosti. Především pomysli, že tento život je tak krátký: už víš, že tento život není život.

S Bohem, drahý bratře. Objímá Tě a líbá Tvá Juana, která se bude brzy jmenovat Terezie od Ježíše.

Juana